A°. 1834. N°. 1.

DONDERDAG DEN 2den JANUARIJ.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

Den 31 December 1833.

Van wege Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, wordt hiermede bekend gemaakt, dat ten gevolge van het daaromtrent gedaan verzoek, *Brieven van Manumissie*, zijn verleend geworden:

Aan de Slaven *Jacob* en *Andries*; toebehoord hebbende aan J. J BENNERNAGEL.

Aan den Slaaf *Fredrik*, toebehoord hebbende aan J. H. STEINKROES.

Aan de Slavin *Geertruida*; toebehoord hebbende aan J. F. BETTEN.

Aan de Slavin *Jansie*; toebehoord hebbende aan P. M. BROMET.

Aan den Slaaf *Andries*; toebehoord hebbende aan M. M. DE HART JR.

Aan de Slaven *George* en *Karel*; toebehoord hebbende aan G. KUSTNER.

Aan de Slavin *Clarinda*; toebehoord hebbende aan P. STEINHARD.

Aan de Slavin *Prisila*; toebehoord hebbende aan D. G. NEIJ; — en dat gemelde gemanumitteerden voortaan zullen heeten:

JACOB CORNELIS SLAGTMAN.
FREDERIKA CORNELIA GAANDER.
FREDRIK ANTHONIJ HUMMELO.
GEERTRUIDA VAN MORGEN.
FRANCINA JOHANNA GELDELAAR.
ANDRIES ABRAHAM LENTEMAN.
GEORGE VOGELSCHRIK.
KAREL VIERAKKER.
FREDERIKA SUSANNA VAN DER KAST.
GEORGINA OLDBORGEN.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

EERSTE OPROEPING.

Worden mits dezen opgeroepen, alle Mannelijke Ingezetenen dezer plaats, die hun zeventiende jaar zijn ingetreden, edoch hun vijftigste niet hebben volbragt en niet in de Schutterij dezer plaats zijn ingelijfd, alsmede dezulken, dewelke van elders zich alhier met ter woon hebben begeven, om te verschijnen op Maandag den 6den dezer des ochtends ten *acht* uren, voor de Hoofdwacht der Schutterij, ten einde in dezelven te worden ingelijfd.

Paramaribo den 2 Januarij 1834.

De Majoor Kommandant der Schutterij,
P. FIERS SMEDING.

PARAMARIBO, 1e. *Januarij* 1834.

EEN PAAR WOORDEN AAN DEN GOEDGUNSTIGEN EN BEDACHTZAMEN LEZER, BIJ DEN AANVANG DES JAARS 1834.

Zoo hebben wij dan weder een belangrijk tijdperk gesloten, en een nieuw met elkanderen geopend. Voorzeker zullen vele en onderscheidene gewaarwordingen op den plegtigen stond, toen het oude jaar in het graf der eeuwen wegzonk, onzer aller boezem vervuld hebben, en vele herinneringen zullen ons aan het voorledene blijven verhechten. Niemand toch zal er gevonden worden die niet in zijne betrekkingen zoo wel veel goeds als kwaads, veel verblijdens of bedroevens, veel verheffends of vernederends ondervonden heeft.

Het ligt in den aard van het menschelijk karacter om bij plechtige gelegenheden met zijne gedachten tot het voorledene meer bijzonder terug te loopen; en wanneer men den eigen geboortedag viert, geschied zulks met te meerder ernst; — en zouden wij dan niet op den algemeenen verjaardag van alle onze Broeders en Zusters, zoo wel aan hunne belangen als die van het algemeen tegelijk met die van ons zelven gedenken; — en zulks te meer als het tijdstip waarin wij leven de gewigtigste lessen ook in den geëindigden tijdkring gegeven heeft. De beroering welke allerwege onder de volken van Europa geheerscht heeft en nog blijft voorduren, moest wel onze ernstige aandacht tot zich trekken; — vreeze en rouw moest ons hart vervullen bij het vernemen dat de pestilentie, welke in de donkerheid wandeld, ook tot Oud-Holland was doorgedrongen, en menigeen onzer geliefdste betrekkingen van onze zijde heeft weggenomen. — Verontwaardiging overmeesterde ons bij het vernemen van de dwangmaatregelen in den raad van de *Achtofels* onzer dagen besloten, en van menige andere ongeregtigheid.

En gelijk deze herinneringen het algemeen belang betreffen, zoo zullen er ook wel in den gang des afgeloopen jaars om standigheden hebben plaats gevonden, welke tot ons huis- of tot onze vrienden betrekking hebben; — zoo zal er ja, menigeen zijn, die het verlies van echtgenoot, ouders of andere betrekkingen van have of goed te betreuren heeft; maar ook tevens velen die bij het genot van huislijk geluk en voorspoed, menige droppel zoets uit den levens-beker heeft opgedronken.

Zoo wisselen voor- en tegenspoed, vreugde en smart elkanderen af; zoo is heden de woning der vreugde, morgen eene verblijfplaats der droefheid, tot dat de daarop volgende dag deze laatste weder vervangt. Deze afwisseling Lezers! moet u en mij, dan troost geven, wanneer donkere wolken den algemeenen of bijzonderen horizon verduisteren, en ons de kracht schenken, om de onbekende toekomst, rustig en kalm tegen te gaan, terwijl ons nimmer het geloof begeven moet, dat de steunpilaren waarop de wereldtroon rust, ten opschrift dragen: *waarheid en regt!* en dat de bijzondere lotgevallen van ons zelve en onze betrekkingen, door Hem geregeld worden, die den loop der tijden bestemd, en den gang der menschen bestuurd.

Door dat geloof geleid en met zulk eene hoop vervuld, ontboezemen wij onze wenschen, voor den welstand en het levensgeluk van Oud Hollandsch Koning, van Zijne eerbiedwaardige Gemalin, van alle de Leden van Zijne Vorstelijke Stamhuis; — voor de wijsheid, braafheid en welberadenheid van hun die in 's Vorsten raad gezeten zijn; — voor de bevolking van Oud Nederland! dat dezelve den harden proef waarop zij gesteld wordt, standvastig en met eere moge doorstaan en in den vuurkroes gelouterd aan het voorgeslacht hoe langs zoo meer in heldendaden en deugd tevens moge gelijkvormig worden; — voor de bevordering en vermeerdering van den bloei dezer Gewesten en den welstand derzelver bewoners; — voor den Vertegenwoordiger des Konings in ons midden, voor zijn levensgeluk en dat zijner betrekkingen; — voor allen die nevens hem onze belangen behartigen; voor de handhavers des Regts; voor de verdedigers van onze vrijheid; voor de bewaarders van onze rust; voor de beschermers der goede orde; — voor den bloei van zoo vele nuttige inrigtingen, en voor eene meerdere belangstelling in dezelve; — voor den welvaart onzer huisgezinnen; — Wat eindelijk geachte Lezers! ons zelven aangaat, daarvoor dat, wanneer eenmaal geen nieuwen tijdkring zich meer voor ons ontsluiten zal, wij, met een betamelijk gevoel van getrouwe pligtsvervulling, ook met toepassing op ons zelven mogen zeggen:

»Gelukkig, wien de rok geen enk'le draad meer heeft,
»Wanneer de haspel breekt, en ons de klos begeeft."

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, 1*sten November.* — Extrakten uit de Fransche dagbladen van 30 October.

Men vindt in het Fransche dagblad *La Quotidienne* een artikel, dat tot opschrift voert: *de Koningen*, en waaruit wij het volgende ontleenen:

»Voor weinige dagen heeft Koning *Willem* de Staten-Generaal geopend; onderzoeken wij nu eens, welke gevoelens hij aan zijn Volk, welke aan de omwentelingsgezinden, zijnen vijanden, inboezemt.

»Koning *Willem* heeft, evenmin als zoo vele andere Vorsten, aan Holland vermindering van lasten of ontwapening kunnen aankondigen. Hij heeft voor zijn volk niets willen verbergen, de gevaren van deszelfs buitengewonen toestand doen kennen, hetzelve moed, geduld en eene getrouwe medewerking gevraagd.

»En hoedanig was nu het antwoord van dat volk? De Staten-Generaal hebben hunnen Koning eenparig toegejuicht, en de aankondiging van nieuwe opofferingen heeft niemand schrik aangejaagd. En wat is hiervan de reden? Om dat Holland weet, dat deszelfs goud niet zal dienen, om politiebeambten te bezoldigen, of de inkomsten te vermeerderen van zoo menig afgedankten ambtenaar, die zich slecht van zijnen pligt heeft gekweten. Om dat Holland, voor de opofferingen van geld, waaraan het zich onderwerpt, eer en roem inoogst. Om dat Holland, deszelfs staatkundig stelsel, dat het zoo duur koopt, niet met verwerping van de belangen der Natie, of met aflegging van deszelfs fierheid, naar de willekeur van andere volken schikt. Om dat Holland het goud, dat het aan Koning *Willem* geeft, aan zich zelven schenkt; want Koning *Willem* scheidt zich niet van Holland af; het belang van zijn Huis is het belang van Holland; zijn lot is het lot van zijn land; zijn lot is hetzelfde als dat zijner brave onderdanen. Koning *Willem* merkt de kroon niet aan als een winstgevend beroep, dat men zoo lang mogelijk moet behouden, en waarvan men met volle handen afstand doet. Koning *Willem* regeert; hij heeft het roemrijke voorregt bekomen, om te kunnen zeggen: *Holland ben ik;* want hij heeft besloten met hetzelve te zegepralen, of des noods met hetzelve te bezwijken.

»Zal men nu nog volhouden, dat de Koningen, die het beste de genegenheid van hun volk weten te winnen en hunne getrouwheid te behouden, zwakke en niets beteekenende vorsten zijn? Wij zouden alsdan vragen, of er in Europa één enkel Vorst regeert, die zekerder van zijn volk is dan Koning *Willem.* Wanneer men deze waarheid, welke niet te ontkennen valt, toegestemd heeft, zullen wij er bijvoegen, dat, indien Koning *Willem* zoo zeker van Holland is, de reden daarvan hierin moet gezocht worden, dat Holland even zeker van zijnen Koning is.

»Doch ziet hier nog iets treffender, hetgeen de zedeleer, welke wij, uit hetgeen te 's Gravenhage gebeurt, willen trekken, noch helderder en nuttiger doet uitkomen. Het zijn niet slechts de Hollanders, die het gedrag van Koning *Willem* bewonderen. Zijne sterkste staatkundige wederstrevers, zijne onverzoenbaarste vijanden, zij, aan wier beginselen hij sedert drie jaren met zoo veel standvastigheid en kracht tegenstand biedt, in één woord: de omwentelingsgezinden zelve, kunnen den Koning van Holland, hunne achting en bewondering niet ontzeggen. Wij hebben het reeds

vroeger gezegd, er is in eenen Koning, die waarlijk Koning is, zoo veel edels, zoo veel verhevens, dat hij zelfs aan zijne bestrijders achting en eerbied moet inboezemen.

»Wanneer men al de revolutionnaire dagbladen doorloopt, zal men zien, dat alle dit eenparig toestemmen. De laagste zielen, zij die het minst door groote daden of schoone karakters bewogen worden, kunnen zelfs zich niet onthouden, van hulde te bewijzen aan die waarlijk Koninklijke handelwijs. Alhoewel hunne belangen door de staatkunde van het 's Gravenhaagsche Kabinet tegengewerkt worden, boezemt hun zoo veel grootheid en manhaftigheid ontzag in. De omwenteling zelve ontdekt zich het hoofd, wanneer zij hare blikken naar Holland wendt, omdat zij daar eenen Koning vindt.

»Welke les voor de gekroonde Hoofden!

»Alle Vorsten, die voor de revolutionnaire grondbeginselen eenige toegevendheid betoond hebben, worden door de organen der omwenteling voor hunne zwakheid met minachting en beleedigingen gestraft. Zij worden daarom niet minder gehaat, ja, wat meer is, zij worden verguisd. Hunne namen worden dagelijks niet dan niet smaadheid genoemd, en het schijnt, dat men hen wel doen begrijpen, dat, zoo zij al door het zwaard gepaard zijn, men den troon evenzeer met slijk kan ter nederwerpen. En te midden van dien oorlog van beleedigingen, wordt één enkele troon geëerbiedigd, en dat is *de Hollandsche*, wordt één enkele Koning met achting genoemd, en dat is Koning *Willem*. Zij, die zich voor de revolutionnaire beginselen, zoo zwak betoond hebben, vinden niets dan beledigende woorden, vervloekingen, haat en verachting. Hij, daarentegen, door wiens onwankelbaren moed en monarchaal beginsel met voor dat der omwentelingsgezinden geweken heeft; hij, die zich herinnerd heeft, dat een Koning niet moet dulden, dat de eer zijner kroon bezoedeld wordt, en dat men niet vergete, dat, zoo hij in de eene hand den schepter draagt, hij in de andere eenen degen heeft, die Man ontvangt woorden van eerbied, vindt bijna eensgezindheid van gevoel, en bekomt eene onwillekeurige hulde van de omwenteling.

»Nogmaals, welk eene les voor de gekroonde Hoofden!

»Indien de Koningen uit het verhevene standpunt zelve, waarop zij geplaatst zijn, en van waar zij de overige menschen beheerschen, geene hunnen rang waardige gevoelens ontleenden; indien het mogelijk ware, dat, wanneer men de zaken uit een zoo verheven oogpunt beschouwt, men niet door een onwederstaanbaar gevoel, tot al wat edel en groot is, gedrongen werd, dan nog moest men door staatkunde en wel berekend eigenbelang het besluit nemen, om in zijn gedrag die Koninklijke grootheid en standvastigheid tot grondregel te nemen, welke de Vorsten altijd in de verhevenheid hunner ziel moesten vinden. Wat het waardigste en edelmoedigste, wat het meest staatkundige is, dat bewijst het voorbeeld van Koning *Willem*. Het is niet door toe te geven, dat men eene omwenteling bedwingen kan, maar door wederstand te bieden, door eerbied in te boezemen aan hen, wier genegenheid men niet winnen kan, door te betoonen, dat men zijne waardigheid en de Koninklijke Majesteit kent. De staatkunde der Koningen gelijkt niet naar die der omwenteling. Hun is het genoegzaam te onderzoeken, wat het eervolste is; om te weten wat het nuttigst is.

»Wij herhalen wat wij vroeger zeiden: *zie Koning Willem*.

»Hij heeft niet noodig de gevangenissen te vergrooten of nieuwe op te rigten, zijn leger in Maréchaussés te veranderen, van zijn paleis een bureau van politie te maken, het geschut in de straten van 's Gravenhage te doen, of voor de Staten-Generaal te verschijnen, met een gelaat, dat nog zwart is door het kruid van een pistoolschot; en evenwel weigert men hem, verwijt men hem niets: zijne verschijning verwekt algemeene overeenstemming; eene overeenstemming, welke uit het hart voortkomt, en die niet voor goud gekocht wordt.

»Wil men het geheim van dit alles weten?

»Holland vindt, dat *Willem* als Koning gehandeld heeft.

»Buiten's lands heeft hij aan de omwenteling veel moeite veroorzaakt; hij heeft beloofd, aan dezelve tot het laatste toe tegenstand te bieden, en hij heeft woord gehouden. Noch de Conferentie van Londen, noch twee expeditien in Belgie hebben dien onwankelbaren geest doen zwichten, welke een nationaal grondbeginsel en een nationaal belang met even veel kracht verdedigde, als elders bijzondere belangen worden voorgestaan. En nogtans moet de omwenteling, die in het beoordeelen van Vorsten zoo onverzoenlijk is, met eerbied van Koning *Willem* spreken.

»Nogmaals, wil men het geheim van dit alles weten?

»De omwenteling vindt, dat *Willem* als Koning gehandeld heeft.

»Alles ligt daarin besloten, en dit grondbeginsel eenmaal vastgesteld zijnde, is het gedrag der Koningen onveranderlijk aangewezen. Hetzij men het oog werpt op de volken, over welke men heerscht, hetzij men de omwenteling, welke men bestrijdt, gadeslaat; het eervolste en het meest staatkundige bestaat hierin, dat men als *Koning* handelt."

Den 6den November. Partic. Corresp. ('s Gravenhage, Dingsdag 5 November.) Sedert eenigen tijd, verneemt men hier weinig met opzigt tot de staatkundige aangelegenheden van het Vaderland. De Heer Baron Verstolk van Soelen, Minister van Buitenlandsche Zaken, is gisteren van hier naar Amsterdam vertrokken; naar men verzekert, zou Z. Exc. nog voor zijn vertrek een onderhoud hebben gehad met den Prins van Schwarzenberg, buitengewoon Gezant van wege de drie Noordsche Mogendheden, en bij die gelegenheid de herhaalde verzekering hebben gegeven van 's Konings meest vredelievende gezinningen, en Hoogstdeszelfs verlangen om zoodra mogelijk eene eindschikking te zien tot stand komen. Tot deze mededeeling zoude, naar men wil, voornamelijk aanleiding gegeven hebben, het uit Frankfort ontvangen voorloopige antwoord, op de door Z. M., bij het Duitsche Bondgenootschap gedane aanvraag tot den afstand en ruiling van een gedeelte van Luxemburg. Ten gevolge van deze geruchten, is de hoop op eene spoedige hervatting en gunstigen afloop der onderhandelingen te Londen, algemeen versterkt geworden. Men zegt verder dat de Prins van Schwarzenberg eerlang de terugreis naar Berlijn zal aannemen.

Den 8sten November. — Extrakten uit de Fransche dagbladen van 6 November.

— De *Sentinelle de Bayonne*, in een buitengewoon bijvoegsel, berigt uit Bayonne, dd. 31 October, ten 9 ure des avonds:

Een buitengewoon koerier, afgezonden door den Heer de Rayneval, is ten twee ure dezen nacht door onze stad getrokken; hij heeft Madrid den 28sten verlaten, en brengt de volgende tijding aan:

Op Zondag 27 October was het, dat de aanhangers van Don Carlos te Madrid den kreet des opstands aanhieven. Omstreeks ten 4 ure na den middag werden talrijke zamenscholingen in de straten gezien; de gewapende royalistische vrijwillers deden allerwege de kreeten van *Leve Don Carlos! weg met de Negros! weg met de Koningin!* hooren; de oproerige beweging strekte zich van de kazerne der vrijwilligers tot aan de straat d'Atocha uit; alle voorbijgangers waren genoodzaakt *leve Don Carlos!* te roepen, om hun leven te beveiligen.

De wanorde werd langs hoe grooter, toen de troepen van het garnizoen bevel kregen tegen de opstandelingen op te rukken. Van weerskanten had spoedig een hevig geweervuur plaats, en de aanhangers der Koningin (*Christinos*) kwamen met geestdrift zich met de troepen vereenigen. De karlisten werden teruggedreven, geslagen, verjaagd en hunne ontwapening bevolen en ten uitvoer gelegd. Talrijke huiszoekingen hebben eene groote menigte verborgene wapenen doen ontdekken. Des morgens was het reeds aan het gouvernement gelukt zich van de artillerie der vrijwilligers meester te maken, terwijl dezen de mis bijwoonden.

Maar naauwelijks was deze beweging onderdrukt, en hadden de troepen de overwinning behaald, of het volk verzamelde zich in hoopen voor het paleis, en vroeg met woest getier de hoofden der Ministers Zea Bermudez en Cruz.

Bij het vertrek van den koerier, welke deze tijding aanbrengt, wist men nog niet welk besluit de Koningin nemen zoude, en de Heeren Zea en Cruz behielden nog steeds hunne portefeuilles.

De Priester Merino zette nog altijd zijne arrestatien in de omstreken van Burgos voort, zijne guerillas sneden alle gemeenmeenschap van Sommo Sierra tot aan het dorp Bahabon af. Onderscheidene koeriers werden door hen onderzocht en van hunne depêches beroofd. Ook de koerier, welke dezen nacht alhier is doorgetrokken, heeft hetzelfde lot ondergaan. De opstandelingen hebben hem alle de aan hier gerigte depêches afgenomen.

Andere brieven, welke van dezelfde gebeurtenis spreken, stemmen in deze bijzonderheden volkomen overeen, en voegen er slechts weinige omstandigheden bij. Het volk, zegt één dier brieven, heeft zelf eenige hoofden der insurrektie opgehangen. Onder weg zijn twee postwagens door de bende van Merino verbrand geworden, welke zich tot op acht uren afstands van Madrid gewaagd had.

Ook verhalen deze brieven dat de Generaal Saarsfield, welke zich nog steeds te Burgos bevindt, genoodzaakt zoude zijn geweest zich tegen eenen aanval van het volk te barrikaderen. Het is moeijelijk te zeggen in hoe verre dit berigt gegrond is.

Een bloedig gevecht heeft te Almagro plaats gehad, waar het regiment der Koningin garnisoen hield. De Karlisten hadden het verschrikkelijke plan gevormd alle deze troepen des nachts te vermoorden. In tijds onderrigt vielen de huzaren de insurgenten aan, doodden 80 en kwetsten 70 hunner. Het regiment heeft 14 man verloren.

(*Nieuwe Amsterd. Court. en Alg. Handelsbl.*)

ADVERTISSEMENTEN.

(47394) De ondergeteekenden hun *APOTHECARS-AFFAIRE*, tot heden uitgeoefend hebbende op Naam en Firma van G. J. LUGARD, geven aan hunne respectieve begunstigers kennis, dat zij zich, van 1 Januarij 1834, zullen schrijven: GEBROEDERS LUGARD.

Paramaribo den 30 December 1833.

G. J. LUGARD.
B. LUGARD.

(47319) De ondergeteekenden als vennoten in de *KOOPMANS-AFFAIRE*, ceuterende op naam van H. DEGENHAND & Co., brengen ter kennis van het geëerd publiek, dat dezelve Affaire op den 1sten Januarij 1834 zal continueren, op Naam en Firma van DEGENHARD & KRAMER.

Paramaribo den 30 December 1833.

H. DEGENHARD.
J. G. KRAMER.

(47374) De Wed. J. PARDO met hare *drie* Kinderen zijn voornemens te vertrekken, alsmede hare Zuster H. L. REENS, waarbij nog onderscheidene Dames Modewaren, als wel Bocquette en Veere verkrijgbaar zijn.

Paramaribo den 30 December 1833.

Te PARAMARIBO, bij J. J. ENGELBRECHT.